

здрaво социалния елементъ за яката, а съ другата започна да разгръща романитѣ си и да търси подходящо мѣсто кждето да го постави.

— Хайде влизай тукъ! — посочи му той една полуразрушена сграда, построена на една отъ страницитѣ на романа.

— Не виждате ли господине писателю, че тука не ми се хваща прѣста дори.

— Добре, чакай тогава на друго мѣсто... — и той отново заприлистя. — Аха... ето тука влѣзъ!

Социалниятъ елементъ надникна въ новата постройка и бързо се отдръпна.

— Какви съ тия недоносчета вжтре? — тревожно запита той.

— Какви недоносчета? . . . Гаменъ! Не виждашъ ли че това съ моитѣ герои.

— Вашитѣ герои? . . . А защо ви сж такива герои? . . . Единъ съ грамадна глава, на която направо сж прикрепени крайницитѣ. Другъ съ кучешка глава, слоново тѣло, а птичи крака. Отъ кой свѣтъ сж Вашитѣ герои господине писателю?

— Мълчи проклетнико! — ядоса се Де Ла Рокъ и обърна нова страница. — Тукъ влѣзъ!

— Това публиченъ домъ ли е или лудница? . . .

— Ще ти смажа главата нехранимайко, ако продължавашъ да бѣбрешъ.

— Моля ви господинъ писателю, поставете ме поне при нормални хора.

Де Ла Рокъ се ядоса, захвърли първия